

FRANSK

Realafdelingen

Faget fransk indtager en anden stilling i undervisningen end engelsk og tysk, fordi det som romansk sprog ligger os fjernere, og

fordi det kun har meget begrænset undervisningstid til sin rådighed,

Formål.

Formålet med undervisningen i fransk er at bibringe eleverne en god udtale af de franske lyd og lydforbindelser, færdighed i oplæsning af en lettere prosatekst og kend-

skab til et mindre, centralt ordforråd, som de kan genkende og forstå i teksterne, og som de i nogen grad kan bruge aktivt,

Indhold og omfang.

Der bør fra første færd arbejdes med indøvelse af en god udtale.

Forskolens lærebogstekster - eller i hvert fald en del af dem - bør være ledsaget af lydskrift, men brugen af den er ikke noget krav. På grund af den korte tid, der er til rådighed, bør man hurtigst muligt bruge retskrivningen som udgangspunkt for undervisningen.

Al undervisning i grammatik bør foregå i nøje tilknytning til teksterne, således at de grammatiske former er tilegnet som glosser, før de eventuelt sættes på plads i det grammatiske system.

For at opnå en tilfredsstillende forstå-

else må eleverne have et sikkert kendskab til de vigtigste områder af den elementære formlære. Hertil må henregnes:

Navneordenes og tillægsordenes hunkøns- og flertalsdannelse, tillægsordenes gradbøjning, kendeord, delingsartiklen, talord, biordsdannelse, de nødvendige af stedordene, regelmæssige udsagnsord samt de vigtigste af de uregelmæssige.

Brugen af de grammatiske former bør stadig indøves ved oversættelse af lette sætninger til fransk og ved samtaleøvelser, således at der særlig arbejdes med de former, der almindeligt forekommer i talesproget.

Metoder og hjælpemidler.

Med hensyn til metode må læreren stå frit, men det er af stor vigtighed, at undervisningen i fransk lægges så nær som mu-

ligt op ad den, som er gængs i de andre moderne sprog. Eleverne må straks få fornemelsen af fransk som et levende sprog;

dette kan nås ved, at læreren bruger sproget i lette forklaringer, gennem stadig varierende af det tilegnede ordforråd, gennem lette samtaleøvelser, sange, en skønsom anvendelse af audiovisuelle hjælpemidler, billeder, vægtavler m. m.

Egentlig gloseoverhøring bør ikke finde sted, men ordforrådet bør fæstnes gennem dannelse af korte franske sætninger eller udtryk. Selv om det ikke kræves, at eleverne skal behandle sproget skriftligt, kan det være en gavnlig øvelse, at læreren dikterer korte franske sætninger, der skrives af eleverne.

Lærerens gennemgang af ny lektie er noget centralt i undervisningen. Oplæsning er her af stor betydning. I stedet for en almindelig oversættelse, hvor eleverne stort set blot er receptive, vil en gennemgang, hvor læreren forklarer og illustrerer nye ord og vendinger, medens eleverne forklarer, hvad de formår, i højere grad gøre dem til aktive medarbejdere.

Da realeksamen er en afsluttende prøve, og størstedelen af eleverne formentlig ikke vil søge videregående undervisning i fransk, bør læsebogen foruden at være begynderbog have et afrundet præg.

Ordforrådet må være centralt og gives

i en hensigtsmæssig rækkefølge. Forskolens tekster bør være hentet fra dagliglivet og være meget enkle, men må samtidig helst kunne more og interessere eleverne. F. eks. kan læsestykker, der viser, hvad en dansker bør vide under et ophold i Frankrig, breve og forespørgsler af forskellig art, billeder, land- og bykort, tillempede avisannoncer i læsebogen etc. være af værdi. Det bør tilstræbes, at overgangen fra forskolen til de mere krævende tekster bliver lempelig, og når bogen giver prøver af fransk litteratur, tilrådes det, at disse tekster bearbejdes på en sådan måde, at deres gloseantal nogenlunde holdes inden for et rimeligt ordforråd (1100-1300 ord).

I øvrigt kan læsebogen suppleres med lette ekstensive tekster.

Det er ønskeligt, at læreren nu og da fortæller eleverne lidt om det land og det folk, hvis sprog de læser. Med de rejsemuligheder, der findes i dag, vil et stadigt voksende antal unge lære andre lande at kende. Selv en beskedent orientering i fransk vil give dem øget forståelse og dermed større udbytte ved mødet med Frankrig.

Eksamen.

Eksamen foreslås tilrettelagt således: Prøven er mundtlig. Der opgives mindst 40 normalsider (ä 1300 bogstaver svarende til 1550 bogstavenheder), hvis tekst bør være af nogenlunde ensartet sværhedsgrad.

Der prøves i oplæsning og oversættelse

inden for det opgivne pensum. De grammatiske kundskaber prøves efter lærerens valg ved oversættelse til fransk af lette småsætninger i tilknytning til den forelagte tekst og/eller ved samtale på fransk med udgangspunkt: i det læste stykke.